Milica Milovanović

Ivan Galamian and Elisabeth Green “*PRINCIPLES OF VIOLIN PLAYING AND TEACHING*”, izdavač: Pearson Educatin; 1962. Englewood Cliffs, New Jersey; strana 174 + ilustracije, jezik: engleski.

“Postoji mnogo sistema sviranja na violini; neki su dobri, neki pristojni, neki loši. Na narednim stranicama pokušao sam da izložim sistem za koji vjerujem da je najpraktičniji, ali ne tvrdim da je i jedini ispravan ili jedini moguć.” Ivan Galamian. ***PRINCIPLES OF VIOLIN PLAYING AND TEACHING*** (New Jersey, 1962.) Ovim riječima autor knjige započinje predgovor djela želeći da na samom početku da čitaocu do znanja da je pisanje ovakvog štiva uvijek neizvjestan poduhvat imajući u vidu da niti jedan oblik pisanog kazivanja ne može da odmijeni direktan odnos i kontakt profesora i učenika.

Ivan Alexander Galamian je jedan od najuticajnijih profesora violine dvadesetog vijeka. Galamian uči violinu kod Konstantina Mostrasa, a kasnije studira kod Lisijena Kapea. Godine 1924. debituje u Parizu, ali zbog problema sa zdravljem ali i iz velike ljubavi prema pedagogiji napušta javnu scenu i u potpunosti se posvećuje radu sa mladim violinistima. Među njegovim najpoznatijim učeniima su Itzchak Perlman, Pinchas Zukerman, Kyung-Wha Chung i Michael Rabin. Galamian je u svom principu spojio elemente ruske i francuske škole tehnike violine. Napisao je dvije knjige iz metodike violine, *Principles of Violin Playing and Teaching* (1962) i *Contemporary Violin Technique* (1962).

Publikacija *Principles of Violin Playing and Teaching* se sastoji od uvoda pod naslovom *Što se tiče ove knjige, Predgovora,* zvaničnog uvoda *Mane nekih današnjih sistema,* potom slijedi prva glava *Tehnika i interpretacija,* druga glava *Lijeva ruka,* treća glava *Desna ruka,* četvrta glava koja nosi naziv *O vežbanju,* te knjigu privodi kraju zaključkom *Nekoliko reči za profesora.* Ova knjiga je započeta na insistiranje nekih studenata profesora Galamiana koji su smatrali da je neophodno da se njegova praktična rješenja predaju u ruke narednih generacija, a Elizabet Grin je bila ta koja je sve potrebno stavila na papir. Profesor Galamian budući da nije sam pisao riječi na papiru priznaje da djelo ne pripada samo njemu. U skladu sa ovim obrazloženjem treba naglasiti da u ostatku prikaza autor navodi u jednini čime se ne umanjuje značaj rada koautora Elizabet Grin.

Naime, u knjizi autor stavlja akcenat na međuzavisnost elemenata violinske tehnike, te napominje sa značajem da jedan od najvažnijih elemenata violinske tehnike nisu čisto fizička i mehanička

pitanja već mentalna kontrola nad njima. Autor smatra da se ključ za lakoću i tačnost, ali i za potpuno ovladavanje violinskom tehnikom pronalazi u odnosu uma prema mišićima, to jest u sposobnosti da se slijed komande uma i fizičkog odgovora učinimo onoliko brzim i preciznim koliko je god to moguće.

Uglavnom u svakom od navedenih poglavlja autor insistira na kratkim notnim primjerima. Pored isključivo tehničkih notnih primjera najveći broj je onih koji su izvođačima poznati i prema problematici vrlo poznati iz violinske literature među kojima se nalaze melodije iz: Bah (Bach) Partita No.1 u h-mollu, Brams (Brahms) Koncert u D-duru, Krojcer (Kreutzer) 42 studije, br.7, Mendelson (Mendelssohn) Koncert u e-mollu kao i mnogi drugi. Pored notnih primjera knjiga obiluje i fotografijama postavke desne i lijeve ruke te držaja gudala pri određenim tehničkim zahtjevima.

U poglavlju *Lijeva ruka* autor skreće pažnju na stav tijela interpretatora, držanje instrumenta sa posebnom pažnjom obrađujući postavku šake, prstiju i palca. Poseban naslov u ovom poglavlju zauzima tema intonacije i njene izgradnje. Pod naročite tehničke probleme autor svrstava promjene pozicija, dvohvate, trilere, picikato lijeve šake, flažolete, hromatski glissando, vibrato I prstorede te svakoj od ovih tema posvećuje posebnu pažnju.

Poglavljem *Desna ruka* obrađuje temeljna načela u tehnici gudala, a to su: sistem opruga, držanje gudala, fizički pokreti ruke, šake i prstiju i povlačenje ravnog poteza gudala. Vrste poteza gudala su zauzele značajno mjesto u ovom poglavlju sa velikim brojem notnih primjera koji nude adekvatna rješenja za postizanje dobrih i valjanih rezultata u vježbanju.

Vrlo važan dio knjige predstavlja četvrto poglavlje koje nosi naziv *O vježbanju* u kom autor navodi da je put ka majstorstvu dug i težak, ali da nema ničeg vrijednijeg za instrumentalistu od sposobnosti da radi efikasno. Pod efikasnošću autor podrazumjeva maksimalne rezultate uz korišćenje minimuma vremena. Za važne aspekte u vježbanju autor smatra budnost u vježbanju, ciljeve, tzv. periode izgradnje, interpretacije i izvedbe.

Način na koji je autor obradio sve navedene teme i podteme su izuzetno pitke i razumljive za sve srednje i više nivoe obrazovanja. Svakako je ovo štivo odličan alat kako za studente tako i za profesore jer na vrlo inspirativan način obrađuje teme koje same po sebi ne zvuče kao inspirativne poput vježbanja skala i tehničkih detalja. Korišćenjem i proučavanjem ovakve literature moguće je na više nivoa unaprijediti svoja znanja i tehniku, ali svoj odnos ka procesu vježbanja i interpretacije. Iako je ova knjiga posvećena violinskoj tehnici ona ništa manje korisna nije za bilo kog gudača, ali i instrumentalca uopšte.